

Oğlan ve Altın Aslan Maymunu

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Altın Aslan Maymunu

Ebru Mina TOMURCUK

Leo, sıcak kahverengi tenli, kısa kıvrıkcık siyah saçlı ve yuvarlak, dost canlısı yüzlü meraklı bir oğlandı. Yeni yerler keşfetmeyi her şeyden çok severdi. Güneşli bir sabah, büyük, yemyeşil bir yağmur ormanının kenarında durdu. Mavi bir sırt çantası ve rulo yapılmış bir afiş kâğıdı taşıyordu. "İçeride neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum!" dedi.

Maya adında bir rehber onu orman yolunda karşıladı. Geniş kenarlı hasır bir şapka takıyordu ve uzun örgülü saçları vardı. "Yağmur ormanına hoş geldin, Leo," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Bugün çok özel bir maymunu arayacağız—altın aslan maymununu." Leo'nun koyu kahverengi gözleri heyecanla kocaman açıldı. Renkli kalemelerini çıkarıp çizmeye hazırlandı.

Yağmur ormanı ses ve renkle doluydu. Parlak çiçekler açmıştı ve uzun ağaçlar gökyüzüne uzanıyordu. Leo yukarıdaki yapraklarda bir hışırtı duydu. Aniden, canlı altın-turuncu tüylü küçük bir maymun bir dala tutunarak aşağı sallandı. Aslan gibi bir yelesi ve minik koyu gözleri vardı. "İşte altın aslan maymunu!" diye fısıldadı Maya. Leo'nun kalbi sevinçle takla attı.

Maymun, Leo'ya oyuncu bir yüzle baktı. Küçük siyah elleri ve uzun, kıvrılan bir kuyruğu vardı. "Merhaba, küçük dostum," dedi Leo yumuşak bir sesle. Maymun cıvıladı ve kalın bir dal boyunca hızla koştu. "Gösteri yapıyor," diye güldü Maya. "Maymun aileleri oynamayı çok sever." Leo, küçük maymunun kolayca ağaçtan ağaca atlamasını hayranlıkla izledi.

Maya açıkladı: "Altın aslan maymunlarının yolculuk etmek ve yiyecek bulmak için uzun ağaçlara ihtiyacı var. Daldan dala atlarlar ama büyük açık boşlukları geçemezler." Leo etrafına baktı. Ormanın bazı kısımlarının kesilip boş alanlar bırakıldığını gördü. "Yani ağaçlar birbirinden uzaksa birbirlerine ulaşamıyorlar mı?" diye sordu. Maya başını salladı. "Aynen. Birbirine bağlı ağaçlar onlar için güvenli yollar gibidir."

Maymun, ağaçların kesildiği geniş bir boşluğun üzerinden atlamaya çalıştı. Kenarda durdu, endişeli görünüyordu. Uzun kuyruğu ileri geri sallanıyordu. "Olamaz," dedi Leo. "Karşıya geçemiyor." Küçük maymun üzgün bir şekilde cıvıladı ve geri döndü. Leo'nun içi sızladı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu. Maya nazikçe gülümsedi. "Ağaç dikerek yardımcı olabiliriz."

Rehber istasyonuna döndüklerinde Leo afiş kâğıdını açtı. Altın aslan maymununun uzun yeşil ağaçlar arasında sallanırken parlak bir resmini çizdi. Büyük kırmızı bir kalp çizdi ve "Ormanı bağla, maymunu kurtar!" yazdı. Ağaçların nasıl birbirine bağlanabileceğini gösteren oklar ekledi. "Bu afiş insanların anlamasına yardımcı olacak," dedi gururla.

Maya afiſe baktı ve parladı. "Bu harika, Leo! Yaſam alanı baęlantılarının neden önemli olduęunu tam olarak g steriyor." Afiſi herkesin g rebilmesi i in duvara astı. Kısa s re sonra dięer ziyaret iler etrafında toplandı. "Ne neſeli bir afiſ!" dediler. "Nasıl yardımcı olabiliriz?" Leo ormanı birbirine baęlamak i in aęa  dikmeyi anlattı. İnsanlar baſlarını salladı ve g l msedi.

Ertesi gün Maya bir topluluk ağaç dikme etkinliği düzenledi. Herkes kürekler ve küçük fidanlarla geldi. Leo ilk ağacını dikkatli elleriyle dikti. "Bu maymun için," dedi. Maya herkese ağaçları nasıl aralıklı dikeceklerini öğretti, böylece uzun ve güçlü büyüyeceklerdi. "Birkaç yıl içinde bu ağaçlar yeşil bir köprü oluşturacak," dedi.

Fidanlar büyüdükçe Leo sık sık ziyaret etti. Altın aslan maymununun yeni genç ağaçları keşfetmesini izledi. Küçük maymun meraklı ve oyuncu görünüyordu. Bir fidanadan diğerine atlıyor, altın yelesi güneşte parlıyordu. "Yeni yolları kullanıyor!" diye sevindi Leo. Maya başını salladı. "Orman restorasyonu işe yarıyor. Maymun yeniden yolculuk edebiliyor."

Giderek daha fazla insan dikim günlerine katıldı. Boşlukların boyunca ağaçlar diktiler, yaban hayatı için güvenli yollar oluşturdular. Leo'nun afişi okullarda ve dükkânlarda asılıydı. Altın aslan maymununu kocaman bir gülümsemeye, yeşil bir ormanda sallanırken gösteriyordu. Çocuklar parmaklarıyla işaret edip "Biz de ağaç dikelim!" dediler. Leo afişinin başkalarına ilham vermesinden gurur duydu.

Aylar geçti ve genç ağaçlar daha da uzadı. Altın aslan maymununun artık kendi ailesi vardı—sırtına tutunan iki minik yavru. Birbirine bağlı ağaçlar arasında mutlulukla sallanıyorlardı. Leo aralık dişli gülümsemesiyle izledi. "Harika gidiyorlar!" dedi. Maya ona beşlik çaktı. "Bunun olmasına sen yardımcı oldun, Leo."

Leo bir kütüğün üzerine oturdu ve yeni bir resim çizdi. Bu resimde maymun ailesinin sık, yeşil bir ormanda atlarken görünüyordu. Ağaç diken çocuklar ve üstlerinde parlayan büyük bir güneş çizdi. Altına "Orman restorasyonu yaban hayatını destekler," yazdı. Afişi rulo yapıp evdeki arkadaşlarıyla paylaşmak için hazırladı. Yağmur ormanını her zaman önemseyeceğini biliyordu.

Son gününde Leo altın aslan maymununa veda etti. Küçük maymun cıvıladı ve uzun kuyruğunu salladı, sanki teşekkür ediyordu. "Sallanmaya devam et, küçük dostum," diye fısıldadı Leo. Maya ona sarıldı. "Gerçekten bir fark yarattın, Leo. Afişin ve ağaç dikmen yaşam alanını birbirine bağlamaya yardımcı oldu." Leo gülümsedi, çilli burnu kırıştı.

Okula döndüğünde Leo afişini sınıfına gösterdi. Onlara altın aslan maymununu ve onun neden uzun, birbirine bağlı ağaçlara ihtiyacı olduğunu anlattı. "Hepimiz ağaç dikerek ve başkalarına anlatarak yardımcı olabiliriz," dedi. Sınıf arkadaşları sevinçle bağırdı. Okulda küçük bir orman bahçesi dikmeye karar verdiler. Leo'nun koyu kahverengi gözleri mutlulukla parladı.

Ve yağmur ormanının derinliklerinde, altın aslan maymunu büyüyen yeşil ormanda sallanıp duruyordu. Altın yelesi güneş ışığında parlıyordu. Ağaçtan ağaca atlıyor, nazik ellerin diktiği yolları takip ediyordu. Leo'nun afişi rehber istasyonunda gururla asılıydı; ormanları restore ettiğimizde yaban hayatının gelişmesine yardımcı olduğumuzu—her seferinde bir ağaçla—hatırlatan neşeli bir hatırlatıcıydı.